

ΜΑΡΙΑ ΤΖΙΠΙΤΑ

Το
άλλο
της
μισό

ΒΑΣΙΣΜΕΝΟ ΣΕ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το άλλο της μισό**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μαρία Τζιρίτα
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Μαρία Τζιρίτα, 2026
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Adobe Stock Images
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2026, 7.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-6461-9

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου. Επίσης απαγορεύεται η οποιαδήποτε αναπαραγωγή όλου ή μέρους του βιβλίου για σκοπούς εκπαίδευσης σε συστήματα ή τεχνολογία τεχνητής νοημοσύνης. Το έργο αυτό προστατεύεται προφυλάσσεται από διαδικασίες TDM-Διαχείρισης Δεδομένων Δοκιμών [Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΥ) 2019/790].

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 Since 1979

Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800	Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

ΜΑΡΙΑ ΤΖΙΡΙΤΑ

Το
άλλο
της
μισό

1

Τώρα...

Η Ιουλία έβαλε το κλειδί στην πόρτα, το γύρισε δύο φορές κι εκείνη άνοιξε μαλακά, χωρίς τριξιμο. Καμία σχέση με την πόρτα του σπιτιού όπου έμενε ως τότε. Όπως καμία σχέση δεν είχε και το διαμέρισμα που αντίκρισε μπροστά της με το προηγούμενο. Μοντέρνο, με ολοκαίνουργια έπιπλα, φωτεινό, περιποιημένο, υπέροχο.

Άφησε τη βαλίτσα της στην είσοδο και προχώρησε προς τα μέσα. Δίπλα στο σαλόνι υπήρχε μια ανοιχτή κουζίνα με πάσο. Θαύμασε τα γυαλιστερά ντουλάπια με τα ιδιαίτερα πόμολα. Μόνο σε περιοδικό είχε δει αντίστοιχη αρχιτεκτονική και διακόσμηση. Στο βάθος υπήρχαν τρεις πόρτες στο χρώμα της καρδιάς, με φυσικά νερά. Τις άνοιξε με τη σειρά για να ανακαλύψει δυο πανομοιότυπες κρεβατοκάμαρες και ένα άνετο μπάνιο. Όλα μοντέρνα επιπλωμένα και πεντακάθαρα.

Αναρωτήθηκε ποιο να ήταν το δικό της δωμάτιο. Η Μάρα δε φαινόταν να έχει αφήσει δικά της πράγματα σε κάποιο από αυτά. Οι ντουλάπες και των δύο ήταν άδειες. Δεν είχε μετακομίσει άραγε ούτε κι εκείνη; Είχε νοικιάσει τέτοιο σπίτι και δεν είχε έρθει ακόμα να μείνει εδώ; Πολύ περίεργο. Ίσως να την περίμενε για να τακτοποιηθούν μαζί, ποιος ξέρει; Έτσι

κι αλλιώς της φαινόταν αρκετά παράξενη η νέα της φίλη, από το λίγο που τη γνώριζε.

Σαν από μηχανής θεός είχε έρθει στη ζωή της Ιουλίας η γυναίκα αυτή, ακριβώς τη στιγμή που τη χρειαζόταν. Εμφανίστηκε μπροστά της όταν εκείνη ήταν βουτηγμένη στην απελπισία και στον πόνο, φλερτάροντας έντονα με την ιδέα να βάλει τέλος στη ζωή της. Η Μάρα την έσωσε κυριολεκτικά και θα της ήταν αιώνια ευγνώμων γι' αυτό. Αν είχε και κάποιες παραξενιές ή ιδιοτροπίες, θα τις προσπερνούσε χωρίς δεύτερη σκέψη.

Ξαναγύρισε στην κουζίνα κι άρχισε να ανοίγει τα ντουλάπια και το ψυγείο για να φτιάξει μια λίστα με όσα θα χρειαζόταν να ψωνίσουν για να την εξοπλίσουν. Με έκπληξη διαπίστωσε ότι υπήρχαν τα πάντα μέσα, τόσο από τρόφιμα όσο κι από αναψυκτικά, καφέδες, γλυκά κι ένα σωρό άλλα καλούδια. Για όλα είχε φροντίσει η φίλη της, και η Ιουλία ένιωσε ένα κύμα ευγνωμοσύνης και αγάπης να την πλημμυρίζει. Σίγουρα θα έπρεπε να πληρώσει το μερίδιό της για όλα αυτά, αλλά και μόνο η σκέψη της Μάρας να τα έχει όλα έτοιμα τη συγκίνησε βαθιά.

Αποφάσισε να αφήσει τις βαλίτσες της εκεί στην είσοδο, μέχρι να έρθει η συγκάτοικός της και να αποφασίσουν μαζί για τα δωμάτια. Πάνω στον πάγκο της κουζίνας υπήρχε μια μηχανή εσπρέσο και δίπλα κάψουλες με διάφορες γεύσεις καφέ. Ήξερε πώς να τη χειριστεί, η προϋπηρεσία της στις καφετέριες την είχε κάνει ειδική σε αυτές τις μηχανές. Έφτιαξε έναν καφέ και κάθισε σε έναν από τους δυο αφράτους καναπέδες. Με ένα χαμόγελο ευχαρίστησης άφησε το βλέμμα της να πλανηθεί στον χώρο.

Οι μπεζ κουρτίνες ήταν τραβηγμένες, αποκαλύπτοντας μια τετράγωνη βεράντα με ένα γυάλινο τραπέζι στη μέση με καρέκλες. Ίσως θα έπρεπε να καθίσει εκεί, αλλά είχε πολύ κρύο εκείνη τη μέρα και η Ιουλία δεν τα πήγαινε καλά με το κρύο.

Κάνοντας αυτή τη σκέψη συνειδητοποίησε πως το διαμέρισμα ήταν πολύ ζεστό κι απόρησε. Δεν υπήρχαν σώματα καλοριφέρ τριγύρω. Κοίταξε πιο προσεκτικά κι ανακάλυψε κάποιες περσίδες περιμετρικά προς το ταβάνι. Σίγουρα από κει έβγαине η θερμότητα. Μόνο σε ξενοδοχεία και καταστήματα είχε δει κάτι τέτοιο.

Σηκώθηκε και πήγε προς την μπαλκονόπορτα. Υπέροχη ήταν η βεραντούλα τους, με μια χρωματιστή μηχανική τέντα, η οποία, αν και φυσούσε διαβολεμένα, δεν κουνιόταν καθόλου από τη θέση της. Θέα δεν είχε ιδιαίτερη βέβαια, τα απέναντι σπίτια έβλεπε, αλλά ποσώς την ενδιέφερε. Σκέφτηκε πως θα ήθελε να τη γεμίσει με φυτά και λουλούδια αυτή τη βεράντα και ευχήθηκε να είχε και η φίλη της την ίδια λατρεία με εκείνη για την κηπουρική.

Το διαμέρισμα δεν ήταν πάνω από εβδομήντα πέντε τετραγωνικά, ίσως και μικρότερο, αλλά είχε τέτοια έξυπνη διαρρύθμιση που φαινόταν πολύ άνετο. Η Μάρα τής είχε πει ότι το νοίκιασε επιπλωμένο, αλλά σίγουρα είχε βάλει και την προσωπική της πινελιά εκεί μέσα. Το ενοίκιο ήταν τσουχτερό βέβαια, αλλά, αφού θα το μοιράζονταν, μπορούσε να το αντέξει. Η δουλειά που της είχε βρει η φίλη της είχε ικανοποιητικές αποδοχές.

Για πρώτη φορά έπειτα από πολύ καιρό η Ιουλία άρχισε να πιστεύει πως όλα θα πήγαιναν καλά. Όχι ότι είχε ξεπεράσει την κατάθλιψη, ούτε γι' αστείο. Οι κρίσεις πανικού καραδοκούσαν στη γωνία και φυσικά συνέχιζε να παίρνει την αγωγή της ανελλιπώς. Ούτε έλειπαν οι στιγμές εκείνες που ξεσπούσε σε κλάματα αναλογιζόμενη τη ζωή της κι όσα είχε περάσει. Ο πόνος της ήταν βαθύς και αξεπέραστος. Μα η μετακόμισή της στην Αθήνα και σ' αυτό το πανέμορφο σπίτι ίσως σηματοδοτούσαν μια νέα αρχή για εκείνη.

Έφερε στο μυαλό της τα λόγια της Μάρας. Το έκανε κάθε φορά που πήγαινε να την πάρει από κάτω. «Όλα θα πάνε

καλά. Με τον καιρό θα ξεχάσεις, ο πόνος θα μαλακώσει. Θα γνωρίσεις καινούργιους ανθρώπους, νέες εμπειρίες. Θα σε βοηθήσω κι εγώ. Δε θα είσαι μόνη σου, να το θυμάσαι αυτό».

Η Μάρα... Η σωσίβια λέμβος της. Πόσο τυχερή ήταν που την είχε γνωρίσει! Για μία και μόνο φορά στάθηκε τυχερή στη ζωή της κι ήταν αυτή. Η γνωριμία της με τη Μάρα. Δούλευαν και οι δύο στο εστιατόριο στη Θεσσαλονίκη. Εκεί όπου η Ιουλία έμενε σε εκείνο το τρισάθλιο ημιυπόγειο, μέσα στη δυστυχία και τη μιζέρια. Εκεί όπου κάθε βράδυ έπεφτε κατάκοπη στο κρεβάτι-ράντζο που έτριζε και μούσκευε το μαξιλάρι της από δάκρυα μέχρι να αποκοιμηθεί.

Τα χέρια της είχαν γεμίσει κάλους από τη λάντζα. Η μέση της την πέθαινε από την ορθοστασία. Δεν είχε όμως άλλη επιλογή, έπρεπε να επιβιώσει. Κι εκεί που φάνταζαν όλα μαύρα και σκεφτόταν ότι δεν είχε κανέναν λόγο για να ζει, ήρθε η Μάρα στη ζωή της κι άρχισε να ρίχνει μικρές ακτίνες φωτός στο σκοτάδι της ψυχής της.

Εκείνη δούλευε σερβιτόρα, ήταν καλύτερη η δική της δουλειά. Τουλάχιστον κινούνταν, δε στεκόταν ακίνητη σε έναν νεροχύτη όπως η ίδια. Μιλούσε με κόσμο, γελούσε, ήταν τελείως διαφορετική. Ούτε η Μάρα είχε μεγάλη οικονομική άνεση, αλλά δεν το έβαζε κάτω ποτέ. Μονίμως με το χαμόγελο και την καλή κουβέντα ήταν. Το εντελώς αντίθετο από τη σκοτεινιασμένη κι αμίλητη Ιουλία.

Σύντομα οι δυο γυναίκες ήρθαν κοντά, κι ας ήταν εκ διαμέτρου αντίθετες ως χαρακτήρες. Ήταν συνομήλικες, διανύοντας τη δεκαετία των σαράντα τους χρόνων. Η Μάρα βέβαια πάντα έλεγε «είμαστε σαραντάρες», ενώ η Ιουλία ότι κόντευαν τα πενήντα! Η αλήθεια ήταν κάπου στη μέση. Όταν τελείωναν τη δουλειά, κάθονταν παρέα να φάνε κάτι, κι εκεί, σε εκείνο το μικρό τραπέζι έξω από την κουζίνα, μέρα με τη μέρα γνωρίστηκαν καλύτερα κι έγιναν αχώριστες.

Λίγες μέρες αργότερα, η Μάρα τής έσκασε τη βόμβα. Την

πήρε και πήγαν αλλού για φαγητό για να μιλήσουν με την ησυχία τους, χωρίς να τους ακούει το αφεντικό. Είχαν βρεθεί κι άλλες φορές εκτός του μαγαζιού, κάπου για καφέ ή μια βόλτα όταν είχαν ελεύθερο χρόνο. Πράγμα σπάνιο βέβαια, γιατί η Ιουλία δούλευε διπλοβάρδιες προκειμένου να τα βγάλει πέρα.

«Σε παρατηρώ όλο το βράδυ και μόνο που δεν πηδάς από τη χαρά σου! Εντάξει, πάντα κεφάτη είσαι εσύ, αλλά απόψε το παράκανες! Τι συμβαίνει; Γνώρισες κάποιον; Αυτό θέλεις να μου πεις και ήρθαμε εδώ;» τη ρώτησε η Ιουλία δαγκώνοντας το θεόρατο σάντουιτς που είχαν πάρει από μια καντίνα στη νέα παραλία.

«Ναι, σιγά! Αυτό μου έλειπε τώρα, να μπλέξω με έρωτες! Χόρτασα από δαύτους, φτάνει! Να την πατήσω σαν εσένα και να κλαίω τον μακαρίτη που με παράτησε; Όχι, αγάπη μου! Δεν αφήνω εγώ κανέναν να ορίζει τη ζωή μου και τη διάθεσή μου!» απάντησε η Μάρα γελώντας.

Η Ιουλία δαγκώθηκε, αλλά δε θίχτηκε. Μονίμως της «την έλεγε» η φίλη της, αλλά είχε δίκιο. Δεν τη στενοχωρούσε ο τρόπος της, ίσα ίσα που την ταρακουνούσε, θαυμάζοντας κατά βάθος τη Μάρα για τον χαρακτήρα της.

«Για άλλο λόγο είμαι χαρούμενη, και μόλις σου πω, θα είσαι κι εσύ! Περίμενε!» είπε η Μάρα μπουκωμένη και βιάστηκε να καταπιεί για να της πει τα νέα. «Βρήκα δουλειά στην Αθήνα! Καλή δουλειά, όχι χαμαλίκι, σαν αυτή που κάνουμε εδώ για πενταροδεκάρες! Βοηθός νοσηλεύτρια σε νοσοκομείο! Χίλια διακόσια βασικός μισθός, καθαρά, συν τα φιλοδωρήματα – που, απ’ ό,τι πληροφορήθηκα, είναι κάμποσα!»

Η Ιουλία ένιωσε ένα σφίξιμο στο στομάχι κι αμέσως της κόπηκε η όρεξη. Άφησε κάτω το σάντουιτς και ψέλλισε με τρεμάμενη φωνή: «Μα πώς; Θέλω να πω... Ξέρεις εσύ από νοσηλευτική;».

«Όχι βέβαια, πού να ξέρω; Γι’ αυτό σου είπα βοηθός.

Ουσιαστικά δηλαδή καθαρίστρια είναι η θέση, αλλά προτιμώ το βοηθός νοσηλεύτρια! Ακούγεται πιο... κάπως τέλος πάντων!»

Η Μάρα συνέχισε να τρώει διατηρώντας τον ενθουσιασμό και το χαμόγελό της. Αντίθετα η Ιουλία ήθελε να πάρει φόρα και να βουτηξει στον Θερμαϊκό απέναντί της.

«Και πώς τη βρήκες αυτή τη δουλειά, και μάλιστα στην Αθήνα;» τη ρώτησε.

«Από έναν πελάτη του μαγαζιού, έναν γιατρό που... τι να σου λέω τώρα! Η ουσία είναι ότι τη βρήκα και είναι ευκαιρία ζωής!»

«Μάλιστα... Και πότε φεύγεις;»

«Δε φεύγω. Φεύγουμε! Ναι, μη με κοιτάς έτσι, δύο είναι οι θέσεις και θα πάμε μαζί! Γι' αυτό σου είπα ότι θα χαρείς όταν σου πω τα νέα. Κοίτα την, κοκάλωσε! Φεύγουμε, κορίτσι μου, φεύγουμε, το καταλαβαίνεις; Τέλος η λάντζα κι η εκμετάλλευση! Τέλος οι προσβολές και η υποτίμηση! Θα νοικιάσουμε ένα σπίτι μαζί, θα δουλεύουμε μαζί, τι άλλο θες; Θα σκάσεις κανένα χαμόγελο, ή μπα;»

«Δεν ξέρω, Μάρα, δε γίνονται έτσι αυτά τα πράγματα από τη μια στιγμή στην άλλη. Πώς να φύγω, πού να πάω στο άγνωστο;... Δεν ξέρω...»

«Γιατί τι έχεις να σε κρατάει εδώ; Την καριέρα ή τη σπιταρόνα; Έτσι γίνονται τα καλά πράγματα, ακριβώς έτσι. Κι όταν σου χτυπάνε την πόρτα οι ευκαιρίες, πρέπει να ανοίγεις αμέσως, όχι να κάθεσαι να το σκέφτεσαι. Πρέπει να τολμάς, αλλιώς δεν προχωράς στη ζωή!»

«Μωρέ, εσύ καλά τα λες, αλλά μην ξεχνάς πως έχω και τις κόρες μου εδώ. Τι θα τους πω; Τα έχω τρελάνει κι αυτά τα παιδιά μου πια...» Τα μάτια της Ιουλίας άρχισαν να βουρκλώνουν μόλις σκέφτηκε τις κόρες της.

«Άκου να σου πω: μην αρχίσεις τα κλάματα πάλι! Τώρα έχουμε χαρές! Τώρα πρέπει να γελάς, όχι να κλαις! Χαζή είσαι, παιδάκι μου; Η Νάντια είναι ολόκληρη γυναίκα, ανεξάρ-

τητη. Γιατί τώρα κάθε πότε τη βλέπεις; Έχει τη ζωή της η κοπέλα, τη δουλειά της, το αγόρι της, μια χαρά είναι. Και η μικρή ελάχιστα πατάει στη Θεσσαλονίκη, μόνο για τα υποχρεωτικά μαθήματα και τις εξετάσεις. Καμία ανάγκη δε σε έχει. Εσύ όμως, αγάπη μου, έχεις ανάγκη! Ανάγκη να ζήσεις σαν άνθρωπος, να σταθείς και πάλι στα πόδια σου, να αφήσεις πίσω σου το παρελθόν που τόσο σε πλήγωσε. Είμαι σίγουρη πως θα χαρούν για σένα, είμαι σίγουρη πως θα θέλουν να σε δουν και πάλι να είσαι καλά. Νομίζεις δε στενοχωριούνται που σε βλέπουν διαρκώς μέσα στη θλίψη; Μήπως θες να σου θυμίσω τότε που η μεγάλη σε έτρεχε στα ψυχιατρεία; Εσύ μου τα έλεγες!»

«Ναι, δε λέω, έχεις δίκιο...»

«Φυσικά κι έχω δίκιο! Η Νατάσα ζει κυρίως στο νησί, γι' αυτή δε θα αλλάξει κάτι. Όσο την έβλεπες, θα τη βλέπεις. Εξάλλου μπορεί, αν θέλει, να έρχεται στην Αθήνα να σε επισκέπτεται. Κι έπειτα θα έχουμε και τις άδειές μας, μην ξεχνάς. Μπορούμε να ερχόμαστε Θεσσαλονίκη, να πηγαίνουμε στο νησί, όπου θέλεις!»

Η Ιουλία επιτέλους χαμογέλασε, έστω και δειλά.

«Να τις γνωρίσεις κι εσύ επιτέλους. Είναι θαυμάσια κορίτσια. Όχι που είναι δικά μου, αλλά είναι πράγματι. Κι απορώ με όσα έχω κάνει πώς μου μιλάνε ακόμη...»

«Γιατί έχεις καλή καρδιά και σ' αγαπάνε, γι' αυτό! Και ξέρουν και πόσο τις αγαπάς κι εσύ. Έλα, μια χαρά θα είναι τα παιδιά, καιρός να κοιτάξεις λίγο και τον εαυτό σου. Νέα είσαι ακόμα, δε σου αξίζει να ζήσεις ελεύθερη και χαρούμενη;»

«Δε νομίζω ότι θα είμαι ποτέ ξανά χαρούμενη. Και σίγουρα όχι ελεύθερη. Έχω πολύ βάρος μέσα μου, κι όπου και να πάω, θα το κουβαλάω. Αλλά εντάξει, δε θέλω να είμαι αγάριστη, σ' ευχαριστώ πολύ που με σκέφτηκες. Και μόνο η σκέψη τού να μείνω στο εστιατόριο χωρίς εσένα μου φέρνει τρέλα! Θα σε ακολουθούσα και στην άκρη του κόσμου!»

της είπε η Ιουλία και το εννοούσε. Πλέον η ζωή της φαινόταν αφόρητη χωρίς τη Μάρα. Χωρίς την αισιοδοξία και την τρέλα της.

«Έτσι σε θέλω! Τέλεια λοιπόν, κανονίστηκε! Τώρα πρέπει να κοιτάξω για σπίτι. Έχω κάτι γνωστούς κάτω, θα μας βρουν κάτι καλό. Θα ψάξω στη γύρω περιοχή από το νοσοκομείο. Εκεί δεν είναι πολύ ακριβά. Αλλά σ' το λέω: θα είναι ωραίο, μοντέρνο, καινούργιο, τέρμα τα χαμόσπιτα! Και θα έχει δύο κρεβατοκάμαρες, να είμαστε άνετα. Δεν είμαστε φοιτητριούλες να κοιμόμαστε μαζί. Άσε που μπορεί να έχουμε και κανένα τυχερό, πού ξέρεις;...»

Η Ιουλία αυτή τη φορά γέλασε με την καρδιά της.

«Είναι που μπούχτισες και δε θέλεις άλλους άντρες!» σχολίασε και συνέχισε να τρώει με την όρεξή της να έχει επανέλθει.

«Έτερον εκάτερον! Δεν τους θέλω για σχέση, είπα. Αλλά γι' αυτό που είναι χρήσιμοι και μόνο, τους θέλω! Και θα δεις που θα τους θελήσεις κι εσύ μόλις ξεκολλήσει το μυαλό σου από τον ακατονόμαστο! Λοιπόν, άσ' το πάνω μου, εσύ δε χρειάζεται να ασχοληθείς καθόλου με το σπίτι. Θα τα τακτοποιήσω όλα εγώ!»

Το είπε και το έκανε η Μάρα. Έφυγε λίγες μέρες αργότερα από τη Θεσσαλονίκη, αφού παραιτήθηκε πρώτη από τη δουλειά, και μέσα σε μία εβδομάδα είχε βρει το σπίτι και το είχε εξοπλίσει κιόλας. Η Ιουλία όμως το πρώτο που έκανε ήταν να μιλήσει με τις κόρες της. Ειδικά με τη Νάντια, η οποία, όπως είχε προβλέψει η φίλη της, χάρηκε πολύ με την εξέλιξη αυτή.

Ευτυχώς είχε μαζέψει κάποια λίγα χρήματα, τα οποία έστειλε στη Μάρα για την εγγύηση και το πρώτο ενοίκιο. Αν ήταν στο χέρι της, θα είχαν βρει ένα πιο παλιό και οικονομικό διαμέρισμα, αλλά δεν ήθελε να της χαλάσει το χατίρι. Το είχε ανάγκη και η ίδια εξάλλου να αλλάξει εντελώς τις συνθήκες μέσα στις οποίες ζούσε ως τότε. Ας ξεκινούσε με τη

δουλειά και το σπίτι κι ευχόταν να ακολουθούσε η αλλαγή και στην ψυχολογία της.

Είχε χαλαρώσει τόσο πολύ σε εκείνο τον μαλακό καναπέ που κόντευε να την πάρει ο ύπνος, κι ας είχε πει τον καφέ. Είχε συσσωρευμένη κούραση, αφού δούλευε ως την τελευταία μέρα για να μη χάσει κανένα μεροκάματο. Ήρθε από τη Θεσσαλονίκη στην Αθήνα με το τρένο κι από κει με τη συγκοινωνία ως του Ζωγράφου, παρόλο που κουβαλούσε τις βαλίτσες της. Έπρεπε να κάνει οικονομία, της είχαν μείνει ελάχιστα χρήματα. Της είχε δώσει και η κόρη της βέβαια κάποια όταν την αποχαιρέτησε στον σταθμό, να 'ναι καλά το κορίτσι της. Αντί να βοηθούσε η μάνα την κόρη, γινόταν το αντίθετο.

Τι έφταιγαν κι αυτά τα παιδιά για τα δικά της λάθη; Ήταν αμαρτία, αλλά ώρες ώρες σκεφτόταν ότι θα ήταν καλύτερα να μην τις είχε γεννήσει. Δεν ήταν καλή μάνα. Τι τους είχε προσφέρει ως τώρα; Τους στέρησε τον πατέρα τους και τις άφησε να ζουν μέσα στην ανασφάλεια, με την ίδια να κάνει τη μια λάθος επιλογή μετά την άλλη. Όχι, δεν έπρεπε να είχε κάνει παιδιά. Είχε πάρα πολλά προβλήματα ως άνθρωπος, πώς πήρε στον λαιμό της κι αυτά τα κορίτσια; Κάτι ήξερε η Μάρα που δεν έκανε παιδιά. Δεν είχε να λογοδοτήσει σε κανέναν, δεν είχε την ευθύνη άλλων ανθρώπων στην πλάτη της και στη συνειδήσή της.

Δάκρυα ήρθαν και πάλι στα μάτια της. Δεν τολμούσε να χαρεί για μια στιγμή κι αμέσως ξυπνούσαν οι ενοχές της και την έπνιγαν. Έπρεπε να βρει γιατρό να την παρακολουθεί εκεί στην Αθήνα, δεν έπρεπε να το αμελήσει. Τα χάπια της τελείωναν, χρειαζόταν καινούργια συνταγή. Βέβαια στο νοσοκομείο όπου θα δούλευε μπορεί να υπήρχε ψυχίατρος, αν και η κόρη της επέμενε ότι χρειαζόταν ψυχολόγο. Δεν μπορούσε όμως τώρα να πληρώνει και γι' αυτό. Θα τα έβγαζε πέρα, αρκεί να είχε τα αντικαταθλιπτικά της και τα αγχολυτικά της.

Το μυαλό της πήγε στην καινούργια της δουλειά και την

έξωσαν μεμιάς οι αμφιβολίες. Θα τα κατάφερνε; Τι απαιτήσεις θα είχαν εκεί; Σίγουρα πολλές για να πληρώνουν τόσο καλά. Αν δε φαινόταν αντάξια των προσδοκιών των εργοδοτών της, θα εξέθετε τόσο τη φήμη της όσο και τον γνωστό της που τους βρήκε αυτή τη θέση. Νιώθοντας την κρίση πανικού να πλησιάζει επικίνδυνα, πετάχτηκε από τον καναπέ κι άρχισε να ψάχνει το ροζ χαπάκι μέσα στην τσάντα της. Το βρήκε και το κατάπιε όπως ήταν, χωρίς καν να πιει νερό.

Ξαφνικά οι τοίχοι στένεψαν και το ταβάνι χαμήλωσε. Πίστεψε πως το σπίτι μίκραινε κι από στιγμή σε στιγμή θα την πλάκωνε. Έπρεπε να φύγει από κει μέσα, να τρέξει μακριά. Μήπως να γύριζε πίσω στη Θεσσαλονίκη; Τι δουλειά είχε σε μια ξένη πόλη, μακριά από τα παιδιά της, χωρίς έναν δικό της άνθρωπο;

Ο ήχος από το κλειδί που γύριζε στην πόρτα την τρόμαξε ακόμα περισσότερο. Ένωθε πως η καρδιά της θα σπάσει έτσι που χτυπούσε. Όταν είδε όμως τη Μάρα να μπαίνει χαμογελαστή, ανάσανε ανακουφισμένη. Εκείνη έτρεξε και την αγκάλιασε με θέρμη.

«Καλώς ήρθες, κορίτσι μου! Είμαστε σπίτι μας τώρα! Ησύχασε κι όλα θα πάνε καλά, θα δεις!» της είπε με την κατευναστική φωνή της, που έδρασε πολύ πιο γρήγορα από το αγχολυτικό που μόλις είχε καταπιεί.

Σε ένα χωριό της Κέρκυρας τη δεκαετία του 1970, ανάμεσα σε βλέμματα που γύριζαν αλλού και σε σιωπές που σκέπαζαν τα πάντα, η παιδική ηλικία της Ιουλίας σφραγίστηκε από βία και προδοσία. Κακοποιημένη από εκείνους που όφειλαν να την προστατεύουν, έμαθε να επιβιώνει με φόβο, σιωπή και ενοχή. Τα τραύματα έγιναν δεύτερο δέρμα της και η ζωή της μια ατέλειωτη μάχη με την κατάθλιψη.

Κοντά στα σαράντα της χρόνια, όταν πίστεψε πως επιτέλους βρήκε την ευτυχία, προδόθηκε με τον χειρότερο τρόπο από τον μοναδικό άνθρωπο που είχε ερωτευτεί αληθινά.

Η φυγή της στην Αθήνα είναι μονόδρομος. Εκεί βρίσκει καταφύγιο και δουλειά σε ένα νοσοκομείο, όπου γνωρίζει τον Πέτρο, που μπαίνει στη ζωή της σαν υπόσχεση για μια νέα αρχή. Μα δίπλα της στέκεται πλέον και μια γυναίκα. Η καλύτερή της φίλη, η μοναδική της άγκυρα, η μόνη ισορροπία, το άλλο της μισό.

Όμως η Ιουλία κουβαλάει μέσα της μυστικά που δε θάφτηκαν ποτέ. Κι όταν η αλήθεια που παραμονεύει στο σκοτάδι βγει στο φως, τίποτα δε θα μένει ίδιο.

Το πιο επικίνδυνο μυστικό δεν κρύβεται στο παρελθόν της. Κρύβεται στο παρόν της.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 32483